

som jeg tillod mig at sige, da jeg først tog Ordet, at den hele Lovgivning om Hegn trænger til en Revision, og da der er Udsigt til, at vi kunne faae en saadan fra den høitærede Ministers Side efter en omhyggelig Bearbejdelse, er der ingen Grund til at tage et saadant enkelt Punkt frem, som er behandlet i dette Lovforslag, og da de enkelte positive Bestemmelser i Forslaget saavel som den Maade, hvorpaa det er affattet, heller ikke synes at opfordre til at bringe dette enkelte Punkt frem, forekommer det mig, at det ærede Medlem, som har forelagt Lovforslaget, vilde handle rigtigt i ikke at forfølge Sagen videre, men være tilfreds med, at den har givet Anledning til den Udtalelse, vi have hørt fra den høitærede Ministers Side, og hvormed det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller foreløbig maatte kunne berolige sig.

L. G. Larsen: Den ærede sidste Taler har fremhævet alle de Punkter, som jeg kunde ønske at dvæle ved, og jeg kan henholde mig til, hvad han derom har sagt. Der er derfor kun eet Punkt, som jeg skal berøre, da det forekommer mig at være et Hovedpunkt. Naar man seer paa den 1ste Paragraph, finder man, at den siger: „Opstaaer der Strid imellem vedkommende Grundeiere eller Brugere om et Hegns Bestaandighed“ Jeg troer nu, at de, der ere vante til at sammenligne Love med hinanden, især naar man seer hen til, hvad der iøvrigt indeholdes i dette Forslag, ikke kunne faae Andet ud, end at det kun angaaer Maaden, hvorpaa det skal bedømmes, af hvilken Bestaandighed et Hegn er, om det er af den Bestaandighed, som den øvrige Lovgivning, navnlig Forordningen af 29de October 1794, har bestemt, at det skal være, eller ikke; men hvis det er saa, kan det ærede Medlem slet ikke derved komme de skadelige Hegn tilkøb, og alle de Mangler, som andre ærede Medlemmer have fremhævet, og som synes at være saa indlysende ogsaa for dem, som ikke ere Landmænd, ville ikke blive afhjulpede ved dette Lovforslag, thi efter det maa man endnu bestandig sige: Efter Forordningen af 1790 skal Hegnet være saaledes, og der kan kun være Spørgsmaal, om det er saaledes eller ikke, men

ikke om at sætte andre Regler istedet. Hvis det ærede Medlem herimod vil indvende, at efter § 5 skal Communalbestyrelsen kunne sige, hvorledes Hegnet skal være, hæver han paa een Gang alle de hidtil bestaaende Regler for, hvorledes Hegn skulle være, uden at sætte det Allermindste istedet derfor; men det gaar dog virkelig ikke an saaledes paa een Gang at afstæffe hele Hegnslovgivningen uden at sætte Noget istedet. Jeg kunde endda finde mig deri, hvis det ærede Medlem sagde, at Hegn ere af forskjellig Bestaandighed omkring i Landet, og at der derfor skulde tages Hensyn til de locale Forhold, og at Communalbestyrelsen skulde have Myndighed til at sige, hvorledes Hegn maatte være; men dette maatte da skee ved en almindelig Regel for det paagældende Sted, saaledes, at Enhver, der havde Hegn, kunde vide, hvorledes han skulde indrette det; thi det kunde dog aldrig gaae an at give Communalbestyrelsen Myndighed til i ethvert enkelt Tilfælde at sige, saadan og saadan skal Hegnet være, det vilde virkelig lede til Lovløshed. Men ogsaa i en anden Henseende, som ligeledes er fremhævet af den ærede foregaaende Taler, skal jeg gjøre en Bemærkning, og det er den, at der er mange andre Spørgsmaal i disse Forhold end netop Grændsespørgsmaal. Det forudsættes jo i Slutningen af § 5, at der er gyldige privatretlige Bestemmelser, men hvem skal fortolke dem? Er det rigtigt at lade Communalbestyrelserne dømme om Contracter, Hævd eller andre saadanne privatretlige Forhold, og med den bestaaende Forordning af 29de October 1794, som ikke er hævet ved dette Forslag, i Haanden, vil der være mange Tilfælde, hvor den ene Nabo kan sige: jeg paastaar, at Hegnet skal være saaledes, jeg er berettiget til at forlange det saaledes, og Communalbestyrelsen skal da være Dommer over, om det er rigtigt eller ikke, og skal kunne sige: ja vel staar det i Forordningen, men vi sige: at det ikke er rigtigt, det skal være saaledes. Dette forekommer mig at ville være en lovløs Tilstand. Altsaa med alle de Punkter, som den ærede Taler særligt synes at have havt for Sie, har han ikke leveret det mindste Bidrag til Sagens Ordning, men kun kastet Forvirring ind i den, og imod de andre Bestemmelser, som han har